

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Slavonskom Brodu
Trg pobjede 15, Slavonski Brod

Poslovni broj: P-282/2026-9

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu Pavi Garić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Jure Pehara, OIB: 75547101585, iz Slavanskog Broda, Slavonska 54, zastupan po punomoćniku Krešimiru Bogdanu, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tužene OTP banke d.d., OIB: 52508873833, iz Splita, Domovinskog rata 61, zastupana po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku u Osijeku, radi isplate, nakon održane glavne javne rasprave zaključene 16. rujna 2026., u nazočnosti tužitelja Jure Pehara, osobno, punomoćnika tužitelja Krešimira Bogdana, odvjetnika, i zamjenice punomoćnika tuženika Vjekoslave Herceg, odvjetnice, nakon javne objave presude, 15. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je članak 4 b Ugovora o kreditu br. 75152/04 između tužitelja JURE PEHARA iz Slavonska br.54 Slavonski Brod OIB 75547101585 kao korisnika kredita i tuženika OTP BANKA d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 kao pravnog slijednika Splitske banke d.d., kojim je ugovoreno da naknada za obradu kredita iznosi 2% iznosa odobrenog kredita; Korisnik kredita se obvezuje platiti naknadu, neovisno o iskorištenom iznosu kredita, ništetna.

II. Nalaže se tuženiku OTP BANKA d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 da tužitelju JURI PEHARU Slavonska br.54 Slavonski Brod OIB 75547101585 plati novčani iznos od 144,00 Eur (slovima: jedna stotina i četrdeset četiri eura) zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana 30.07.2004.god. računajući. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015, po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena a od 1. siječnja 2023. do 29.12.2023.god. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije

prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023.god. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01.siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. Srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke sve u roku od 15 dana .

III. Nalaže se tuženom OTP BANKA d.d. Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, platiti tužitelju JURI PEHARU Slavonska br.54 Slavonski Brod OIB 75547101585, troškove parničnog postupka u iznosu od 1.011,55 Eur (slovima: jedna tisuća jedanaest eura i pedeset pet centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate po stopi zateznih kamata po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01.siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. Srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke sve u roku od 15 dana .

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je Splitska banka d.d. službeno prestala postojati kao zaseban pravni subjekt nakon što se pripojila banci OTP BANK d.d. Tim pripajanjem OTP bank d.d. postala je njezin univerzalni pravni slijednik, preuzevši sva prava i obveze. Prema odredbi čl. 37.st.1. ZPP-a ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. U konkretnom slučaju tužitelj je istaknuo više tužbenih zahtjeva i to zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i restitucijski zahtjev za isplatu iznosa od 155,04 eura isplaćenog na temelju ništetne odredbe, dakle zahtjeve koji se temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi te je u tužbi naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.482,27 eura kao zbroj iznosa od 1.471,23 eura i iznosa od 144,00 eura. Tužitelj je dana 27.07.2004.god. s prednikom tuženog Splitskom bankom d.d. potpisao Ugovor o kreditu br. 75152/04 u iznosu od 7.200,00 Eur, Kredit je odobren na 60 mjeseci uz stopu od 10,59 % godišnje. Člankom 4. Ugovora o kreditu ugovoreno je da će na iznos odobrenog kredita Banka obračunati i naplatiti 2% naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Tužitelj je dana 29.07.2004.god. platio novčani iznos od 144,00 Eura na ime troška po kreditu. Kao što je razvidno iz Ugovora o kreditu ulazna naknada unaprijed je formulirana u ugovoru, a tužitelj na nju i na njezinu visinu nije mogao imati, niti je imao ikakav utjecaj. Tuženi s tužiteljem u odnosu na navedeni članak nije pregovarao , niti mu je pružio mogućnost bilo kakvih pregovora. Iz navedenog članka 5. Nije razvidno od čega se sastoji ulazna naknada i koje je to troškove tuženi imao. Evidentno je da takva ugovorna odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja. Sud EU svojim presudama C-84/19 i C-224/19 nedvojbeno utvrdio da banke ne smiju ugovarati nikakve troškove obrade kredita, i da su takve ugovorne odredbe nepoštene.

Županijski sud u Zagrebu potvrdio je dna 20. srpnja 2021. presudom GŽ-1368/21 pravomoćnost presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu i time je utvrdio za dva ugovora o kreditu ništetnost ulazne naknade za obradu kredita. Činjenično, u stvarnosti tužitelj i tuženik nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu odnosno način na koji će način biti obračunata ulazna naknada i kolika će ona biti. Dakle, već samim sklapanjem ugovora koji sadrži predmetne odredbe, a o kojima se izvjesno nije pojedinačno pregovaralo, neravnoteža u pravima i obvezama je znatna i postoji jer se radi o odredbama u tipskim formuliranim ugovorima sastavljenim od strane tuženika, unaprijed, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima rizik i ne znajući za njega jer o tome nije informiran, tuženik nije raspolagao informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz tih odredaba proizlaze, i nije se odrekao pravne zaštite koje mu jamči Direktiva 93/13. Sukladno odredbi čl. 323.st.1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Sukladno odredbi st.2.istoga članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U smislu odredbe čl. 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. U smislu odredbe čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kao *lex specialis* Zakon o zaštiti potrošača (čl.81.ZZP 2003 i čl.96 ZZP 2007. formulacijom doslovno se prevodi čl. 3 Direktive br. 93/13 EEC od 05.travnja 1993. –presuda VTS PŽ-7129/13-4- str.8) propisuje pojam nepoštene ugovorne odredbe gdje se između ostalog navodi da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj.. dok je čl.102. istog Zakona propisano da je nepoštena odredba ništetna... U skladu s navedenim tužitelj je predložio naslovnom sudu da nakon provedenih dokaza donese presudu.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da su tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovani te se predlaže njeno odbijanje kao i obvezivanje tužitelja da tuženiku nadoknadi prouzročeni parnični trošak. Naime, tuženik unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužitelj iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade te pregovora oko plaćanja iste pa sukladno odredbi čl. 332.a ZPP-a nema potrebe zakazati ročište jer je o osnovanosti tužbenog zahtjeva moguće odlučiti temeljem stanja spisa. Neovisno o navedenom, prema stajalištu tuženika, ispravnom primjenom materijalnog prava na okolnosti koje tužitelj iznosi u tužbi, tužbeni zahtjev je potrebno odbiti iz razloga koje tuženik iznosi u nastavku ovog odgovora na tužbu. Nije sporno da je tužitelj s pravnim prednikom tuženika sklopio

predmetni Ugovor o kreditu. Međutim, sporno je, je su li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tužitelj svoj tužbeni zahtjev temelji na tome da je Ugovor u navodnoj suprotnosti sa određenim zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i Zakonu o obveznim odnosima. Tuženik se takvim tvrdnjama izričito protivi te će u nastavku obrazložiti temelj za svoje protivljenje. Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja, a koji prigovor se detaljno razrađuje u nastavku ovog odgovora na tužbu. Stoga tuženik ovdje ističe prigovor zastare potraživanja kako slijedi: Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 376. Zakona o obveznim odnosima (Narodne Novine 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, 35/2005; u daljnjem tekstu: ZOO), koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine otkad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina otkad je šteta nastala. S obzirom da su u predmetnom Ugovoru o kreditu sadržane odredbe koja su tužitelju navodno prouzročile štetu, očito je da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao. Ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjivao bi se zastarni rok iz članka 372. ZOO-a, koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja. Tuženik ističe i da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, stoga sukladno članku 372. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što se izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 27.07.2004.g. kada je i sklopljen predmetni Ugovor), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi: „Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, potraživanje tužitelja iz tužbe bilo bi pod zastarom, budući da sukladno tom shvaćanju petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu (28.07.2004.g.), a tužba je podnesena tek 14.04.2026.g. Nadalje, u odnosu na navodno ništetne odredbe o ulaznoj naknadi, tuženik ističe kako je ulazna naknada točno određen samim Ugovorom o kreditu u čl.4.b), stoga su navodi tužitelja koji se odnose na sporne odredbe ugovora o kreditu o ulaznoj naknadi potpuno paušalni i pogrešni, te da su uvjeti ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade sasvim jasni i nedvosmisleni. Isto tako, a u odnosu na ulaznu naknadu, u ugovorima o kreditu potpuno je jasno navedeno kako se od iznosa kredita jednokratno plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 2,00 % od iznosa odobrenog kredita, a koja je prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka. Tuženik ima pravo na navedenu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita, a što je vidljivo iz dostavljene sudske prakse. Slijedom navedenog, da su sporne odredbe dovoljno jasne

i razumljive odnosno uobičajene za ugovor o kreditu, te su ih korisnici mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta ugovora. Osim toga, tuženik ističe i da je člankom 1112. stavkom 1. ZOO-a propisano da tko izvrši isplatu znajući da nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje, osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Dakle, sve kada bi se i uzelo da su ugovorne odredbe koje su predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetne, kako to potpuno neutemeljeno i bez pravnog i činjeničnog uporišta navodi tužitelj, potpuno je razvidno da tužitelj ne bi niti imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove. Naime, ako bi se i uzelo da su ugovorne odredbe o naplati naknade iz bilo kojeg razloga ništetne, onda one mogu jedino biti ništetne ex tunc, dakle od trenutka sklapanja predmetnog ugovora. To znači da je tužitelj prilikom plaćanja ulazne naknade znao da istu eventualno ne bi bio dužan platiti, ali nije zadržao navodno pravo na povrat, slijedom čega je sasvim razvidno da tužbeni zahtjev tužitelja, kojim traži povrat navodno stečenog bez osnove, nikako nije i ne može biti osnovan. Pored svega iznesenog, tuženik opreza radi ističe prigovor zastare navodnog potraživanja tužitelja. Dakle, potpuno je jasno da sve kada bi i postojalo bilo kakvo potraživanje tužitelja prema tuženiku, a što ovdje nikako nije slučaj, potpuno je jasno da bi isto bilo zastarjelo. Tužitelj smatra da je njegovo potraživanje navodno „dospjelo“ danom plaćanja navedene na zakonu osnovane naknade tuženiku. Obzirom da je tužba u ovom postupku podnesena dana 14.04.2026.g. potpuno je jasno da je navodno potraživanje tužiteljice prema tuženiku u svakom slučaju zastarjelo. Naime, člankom 225. ZOO-a jasno je propisano: „Tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.“ Nadalje, tuženik ističe kako ne osporava kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 144,00 €, međutim osporava deklaratorni dio istog. Sukladno tome, tuženik osporava tužiteljevo neprihvatljivo postavljanje vrijednosti predmetnog spora budući da je isto suprotno recentnoj sudskoj praksi, te predlaže Naslovnom sudu sukladno čl. 40. st.3. Zakona o parničnom postupku utvrditi predmet vrijednosti spora u iznosu od 144,00 €. Slijedom svega navedenog, tuženik je predložio sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obvezati tužitelja naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka.

3. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u Ugovor o kreditu br. 75152/04 od 27. srpnja 2024. zaključen između HVB Splitska banka d.d. Split i Jure Pehara, zatim je saslušan tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

4. Na temelju provedenog dokaznog postupka te na temelju analize i ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza skupa, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Sporna je osnova tužbenog zahtjeva te je stavljan prigovor zastare utuženog potraživanja.

6. Visina tužbenog zahtjeva nije sporna. Također nije sporno da su stranke zaključile Ugovor o kreditu br. 75152/04 od 27. srpnja 2024., zatim da je iznos kredita 7.200,00 eur, da je kamatna stopa 10,59% te da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva 2% od iznosa odobrenog kredita, plaća se jednokratno prije korištenja kredita, odnosno iz odobrenog kredita, te se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu neovisno o korištenju odnosno neiskorištenom iznosu kredita.

7. Dakle, sporna je valjanost članka 4. iz Ugovora o kreditu koji je naveden pod b. Dakle, naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu 2% od iznosa dobivenog kredita kojom se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu neovisno o iskorištenom iznosu kredita.

8. Tuženik je stavio prigovor vrijednosti predmeta spora.

8.1. Na ročištu 16. rujna 2026. sud je utvrdio vrijednost predmeta spora 1.471,20 eur. Tužitelj je istakao više tužbenih zahtjeva i to zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i restitucijski zahtjev za isplatu iznosa 144,00 eur. Dakle, radi se o zahtjevu koji se ne temelji na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi. S obzirom na istaknuta dva tužbena zahtjeva (deklaratorni i kondemnatorni) u primjenu dolazi članak 37. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 148/11. pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - dalje: ZPP) prema kojem se vrijednost predmeta spora određuje zbrajanjem vrijednosti postavljenih zahtjeva. Deklaratorni zahtjev predstavlja prethodno pitanje za odlučivanje pravne osnovanosti kondemnatornog zahtjeva zbog čega su se upravo u vezi deklaratornog zahtjeva morali izdvojiti dokazi, a visina nije bila sporna, pa su troškovi postupka pretežno nastali uglavnom u vezi deklaratornog zahtjeva, što potkrepljuje shvaćanje da je zbroj vrijednosti predmeta spora oba zahtjeva mjerodavan za utvrđenje vrijednosti predmeta spora, a sve sukladno članku 40. stavak 2. ZPP-a u svezi članka 35. stavak 1. ZPP-a.

9. Iz iskaza tužitelja je utvrđeno da je s prednikom tuženika zaključio Ugovor 2004. godine. Prilikom zaključenja ugovora tužitelja je zanimalo koliki iznos kredita će mu biti odobren, a oni su uzeli nekakve naknade, troškove, nije znao o čemu se radilo. Nitko mu prilikom potpisa Ugovora o kreditu nije objasnio odredbu po kojoj se određuje naknada za obradu kredita od 2%, niti koliki je to iznos, niti na temelju čega se to određuje. Tužitelj nije mogao tražiti od banke da se neka odredba iz Ugovora, koji je tipski, promjeni ukoliko mu ne bi odgovarala. To je bilo po principu "uzmi ili ostavi", tužitelju je bilo važno da dobije kredit. U vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu nije imao niti obrt, niti slobodno, samostalno zanimanje. Tada je radio u sudu. Ugovor prilikom potpisa nije pročitao, interesirala ga je glavnica koju mu banka treba isplatiti. Nije uočio odredbu iz Ugovora o kreditu glede naknade za obradu kredita. Tužitelje je zanimala glavnica, na ostalo nije obratio pažnju. Nije primijetio prilikom isplate kredita od strane banke da mu je odmah umanjena naknada za obradu kredita. Nitko u banci tužitelju nije objasnio niti rekao da će morati platiti naknadu za obradu kredita, a tada mu je bilo bitno da mu banka isplati kredit.

9.1. Iskaz tužitelja sud je prihvatio kao vjerodostojan obzirom da je potvrdio bitne sastojke iz Ugovora o kreditu, a koje su predmet ovog postupka.

10. Uvidom u Ugovor o kreditu te iz iskaza tužitelja utvrđeno je da se radi o tipskom ugovoru.

11. Po članku 295. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/11, 78/15, 29/18, 126/21 – dalje ZOO) propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom tipskom ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru.

12. Po članku 269. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO-a propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

13. Imajući u vidu navedeno, valja istaknuti da je u vrijeme zaključenja ugovora na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine sa izmjenama ("Narodne novine broj 96/2003, dalje ZZP, kao lex specialis), koji odredbom čl. 81. stavak 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u stavku 2 propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

14. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

15. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

16. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2% od iznosa kredita, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada niti zašto je baš određena u visini od 2% od iznosa kredita.

17. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužitelja kada navodi da je predmetni ugovor bio unaprijed sastavljen od strane tuženika kao i da u trenutku sklapanja ugovora sa tuženikom nije pojedinačno pregovarao o nikakvoj naknadi za obradu kredita niti mu je objašnjeno koliko bi ona iznosila.

18. Dakle, sud cijeni da je tužitelj sporni Ugovor mogao samo prihvatiti ili ne prihvatiti.

19. Sud cijeni da je tužitelj sukladno čl. 3. ZZP-a potrošač, odnosno, fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega

proizlazi da nema znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika, koji je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu, pristupio u okviru svoje djelatnosti.

20. S obzirom da je tužitelj temeljem točke 4.b predmetnog Ugovora platio tuženiku naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, u visini kako je to ranije navedeno, očito je da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, iz čega proizlazi da je navedena odredba ništetna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a.

21. I odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredba uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

22. Slijedom navedenoga, sud je usvojio tužbeni zahtjev u dijelu na utvrđenje da su ništetne ugovorne odredbe sadržane u članku 4.b Ugovora.

23. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

24. Tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu približe opisanom u izreci, a tuženik tijekom postupka nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, stoga je riješeno kao u izreci.

25. Odluka o zateznim kamatama se temelji se na odredbi čl. 1115. ZOO-a i čl. 29. st. 2. ZOO-a.

26. Prigovor zastare nije osnovan.

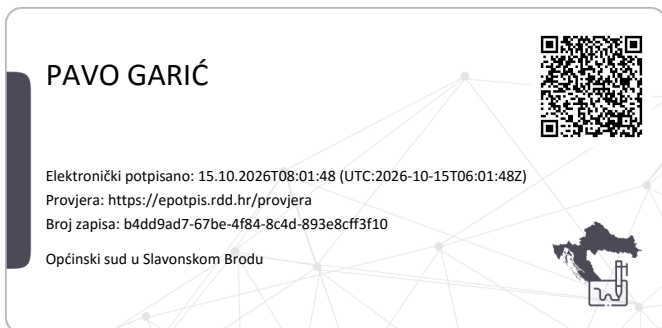
27. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. zauzeto je pravno shvaćanje prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog govora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

28. Sukladno članku 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, broj 148/11. pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 - dalje: ZPP) odlučeno je o troškovima postupka. Tuženik je dužan naknaditi parnični trošak tužitelju u iznosu 1.011,55 eur koji troškovi su osnovani i sukladni Odvjetničkoj tarifi, a sastoje se od sastava tužbe u iznosu 200,00 eur prema Tbr.7.točka 1.OT, zastupanje na ročištu 16. rujna 2026. iznos od 200,00 eur prema Tbr.9.točka 1.OT, sastav podneska 22. svibnja 2026. iznos od 200,00 eur prema Tbr.8.točka 1.OT, ročište za objavu presude 100,00 eur prema Tbr.9.točka 3.OT. PDV iznosi 175,00 eur, a tužitelju su dosuđeni i troškovi sudske pristojbe na tužbu u iznosu 26,55 i troškovi sudske pristojbe na presudu u iznosu 110,00 eur.

29. Stoga je odlučeno kao u izreci.

Slavonski Brod, 15. listopada 2026.

Sudac
Pavo Garić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovog suda Županijskom sudu, u tri istovjetna pisana primjerka.

Broj zapisa: **9-3088e-a76cc**

Kontrolni broj: **0ff2a-0f888-63e55**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.